

odepsání koupených nemovitostí, býti spatřována neúplnost řízení. Neprávem vytýkají žalobci, že se odvolací soud vůbec nezabýval vlastním zaviněním žalovaného. Již první soud uznal správně, že žalovaný ručí za zavinění svého koncipienta podle § 1313 a) obč. zák., tedy jako za zavinění vlastní, takže bylo zbytečné zabývat se otázkou, zda se žalovaný provinil nedostatkem řádného dozoru na svou kancelář. Vlastní zavinění žalovaného by přišlo v úvahu jen, kdyby další příčinnou žalobou uplatňovaných škod bylo kromě zavinění koncipienta Dr. M-a také ještě samostatné jednání neb opomenutí žalovaného. V dovolacím spise tvrdí sice žalobci přímé zavinění žalovaného, poněvadž prý i dodatečně trval na tom, že převzaté práce byly vykonány řádně, a že, přistoupiť k dřívějšímu sporu žalobců s bankou jako vedlejší intervenient, uplatňoval ve prospěch žalobců, že banka byla povinna propustit pozemek z práva zástavního. Avšak zdráhání se žalovaného uznat novinnost k náhradě škody z prodlení v jejím nahrazení byly jen důvodem k podání žaloby a k požadování úroků z prodlení, a činnost žalovaného jako vedlejšího intervenienta ve prospěch žalobců nemůže o sobě býti pokládána za jednání bezprávné a zavazující k náhradě škody. Další výtka, že bylo přehlédnuto, že, kdyby byl žalovaný ihned po sepsání smlouvy ze dne 21. června 1924 zažádal o připsání koupených pozemků žalobcům, nebyla by je postihla již pohledávka eráru 48.500 Kč, jež byla knihovně zaznamenána teprve 4. srpna 1924, že by pak banka no vnučené dražbě kmenové usedlosti byla obdržela z nejvyššího podání více o 11.862 Kč a byla by o tuto částku méně požadovala z pozemků žalobcům odporovaných, jest v rozporu se skutečností. Odprodej pozemku a opožděný jeho přpis žalobcům s přenesením knihovní pohledávky eráru neměl vlivu na rozvrh nejvyššího podání za kmenovou usedlost. Co erár z něho obdržel, obdržel ve výsadním pořadí, v knihovním pořadí zaznamenaná jeho pohledávka 48.500 Kč vyšla na prázdno. Posléze nelze žalobcům přisvědčiti ani v tom, že odvolací soud neměl snížit míru požadovaných a prvním soudem přisouzených úroků z prodlení z devíti na pět procent. Žalovaný nepřednesl sice v řízení před první stolicí výslovně námitku v té příčině, byla však obsažena v návrhu, aby žalobní návrh byl úplně zamítnut, proto bylo na žalobcích, aby prokázali požadovanou míru úrokovou po stránce věcné i právní. Jelikož žalobci ani netvrdili, že a proč jim přísluší vyšší úrok než zákonné pětiprocentní, bylo odvolání žalovaného v této příčině právem vyhověno. Bezpodstatné jsou i námitky proti právnímu posouzení, jehož se dostalo odvolacím soudem otázkám zavinění, příčinné souvislosti a výše škody. Zažalovaná škoda nebyla způsobena žalovaným, jeho koncipientem, nýbrž měla původ v odepření souhlasu banky k propuštění odprodaných pozemků z hypotéky a v majetkovém shroucení se odprodavatele pozemků Leo U-a. Odvrátiti tyto vlastní příčiny škody, nebylo ani v moci ani úkolem žalovaného. Jeho povinností jako notáře sepsujícího z povolání a za úplatu listiny o soukromoprávních jednáních bylo podle § 1299 obč. zák. počítati s nimi a kupitele, pokud možno zabezpečiti. Zabezpečení nemohlo se státi jinak, než zadržením kupní ceny až do provedení bezbřemenného knihovního přípisu koupených pozemků a do zaplacení nebo zajištění dávky z přírůstku hodnoty. Poněvadž žalovaný zanedbal tuto povinnou opatrnost, jest žalobcům odpovědným za škodu vzniklou jim z jeho opomenutí, ale ručení jeho nepřesahuje výši kupní ceny, jež měla býti zadržena, tedy 17.730 Kč. Lichou jest námitka, že žalobci nebyli poškozeni o kupní cenu, poněvadž mají na ni pozemky, nýbrž že jejich škoda spočívá v dalších platech, které v celkové výši 45.804 Kč 71 h musili učiniti jako vlastníci pozemků. Tyto další jejich platy nebyly se zaviněním žalovaného v takové příčinné souvislosti, by mohl býti odsouzen k jejich náhradě. Nestalo se jeho vinou, že žalobci musili je učiniti, jeho zaviněním bylo jen, že předčasným vyplácením kupní ceny ušel žalobcům fond ve výši kupní ceny, ze kterého byli svou škodu kryli. Když banka odepřela propustiti odprodané pozemky z hypotéky a zaplacení dávky z přírůstku hodnoty prodavatelem se stalo pochybným, což obojí žalobci zvěděli nejpозději v srpnu 1924, ještě před připsáním pozemků, mohli prostě odstoupiti od smlouvy, čímž by se byli vyhnuli dalším platům a obmezili svou škodu na vyplacených 17.730 Kč, za něž jim ručil žalovaný. Rozhodnuvše se podržeti pozemky a vykoupiti jejich

držení dalšími hmotnými obětmi, jednali na vlastní vrub a nemohou činiti žalovaného odpovědným za to, že při vnučené dražbě kmenové nemovitosti nedošla banka úplného zaplacení, dále, že Leo U. dávku z přírůstku hodnoty nezaplátil a stal se placením neschopným. Žalobci trvají arci v dovolání na tom, že notářovo zavinění spočívá také ještě v tom, že nezažádal ihned po sepsání kupní smlouvy ze dne 21. června 1923 o její knihovní provedení, nebo nezamezil aspoň poznámku zamýšleného zcizení, by odprodané pozemky nebyly zatíženy dalšími břemeny. Toto opomenutí nemělo však na žalobcovu škodu vliv. Pokud jde o zaplacení dávky z přírůstku hodnoty, netřeba to zvláště dokazovati. Pokud jde o daňovou pohledávku eráru, jež byla ve výši 48.500 Kč knihovně zaznamenána teprve dne 4. srpna 1924, bylo již výtknuto, že tvrzení, že by bez jejího zajištění na odprodaných pozemcích banka byla z kmenové usedlosti obdržela více o 11.862 Kč, jest v rozporu se spisy a se skutečností. Jinou škodu, jež by byla v souvislosti s daňovou pohledávkou eráru, žalobci vůbec neuplatňují. Pokud jde o pohledávku banky, byla tato v den koupě na kmenové nemovitosti již zajištěna ve formě tří poznámek zamýšlených výpůjček v celkové výši 200.000 Kč, takže sebe rychlejší knihovní provedení kupní smlouvy nemohlo bez přivolení banky zabrániti, aby nebyla na odprodané pozemky nřenesena. Dodatečný vklad práva zástavního pro pohledávku banky z úvěrních listin ze dne 7. července 1922 ve výši 150.000 Kč, o něž bylo zažádáno dne 7. srpna 1924, byl povolen sice částečný v pořadí přednosti poznámky, která byla do výše 120.000 Kč knihovně zapsána teprve dne 24. června 1924, avšak tato poznámka byla pouhým obnovením poznámky zamýšlené zápůjčky 150.000 Kč, jejíž patnost prošla teprve dne 12. července 1924, takže banka, majíc knihovní výměry o všech poznámkách pořadí ve svých rukou, mohla dle své vůle celou svou pohledávku knihovně zajištění na pozemcích odprodaných žalobcům i v tom případě, kdyby byly bývaly hned dne 21. června 1924 od kmenové nemovitosti odepsány. Prodlení v knihovním přpisu pozemků žalobcům nebyly tedy zmírněny škody nynější žalobou uplatňované. Pokud dovolání odůvodňuje povinnost žalovaného k jejich náhradě i tím, že, kdyby prý byl žalovaný žalobce upozornil, že na koupených pozemcích vážnou dluhy a že nemůže hned provésti připsání pozemků bez dluhů, nebyli by žalobci ani tyto pozemky, ale ani současně koupený dům od manželů Sch. koupili, jest zcela novým odůvodněním žalobního nároku, pro něž se nedostává potřebných skutkových zjištění, a které musí býti podle §§ 504, 482 a 513 c. ř. s. odmítnuto. Před soudem první stolice byl žalobní návrh opřen jenom o tvrzení, že žalovaný provedl svěřené mu sepsání kupní smlouvy a knihovní přípis koupených pozemků neodborně, málo pečlivě a pozdě. V rámci tohoto žalobního důvodu nemůže býti za škodu zaviněnou žalovaným uznána vyšší škoda, než činí předem vyplacená kupní cena

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

Byla-li na valné hromadě družstva způsobem nezákonným nebo stanovám odporujícím usnesena likvidace jeho a provedena volba likvidatorů, mohou jednotliví členové družstva i pouhou stížností proti povolení zápisu usnesení toho do obchodního rejstříku domáhati se nápravy, aniž třeba žaloby a rejstříkový soud, zjistiť vykonaným šetřením nezákonnost postupu valné hromady, může z moci úřadu zápis ten zrušiti.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 5. dubna 1929 R I 107/29. Krajský soud v Čes. Budějovicích. Firm 1864/28.)

Na valné hromadě družstva bylo usneseno zrušení jeho a provedena ihned volba dvou likvidatorů.

Několik členů družstva, když rejstříkový soud k žádosti družstva zapsal jeho zrušení a zanesl likvidatory, podal návrh k rejstříkovému soudu, aby zápis ten byl zrušen a nařizen výmaz jeho, jelikož usnesení to stalo se na valné hromadě nesprávným způsobem a jest proto neplatné.

Po konaném šetření rejstříkovým soudem vyšlo najevo, že skutečně usnesení valné hromady bylo zmatečné, jelikož jeden na valné schůzi přítomný člen měl 45 plných mocí jiných členů, avšak byl připuštěn jen k hlasování sám, tedy 44 hlasů jím za zmocitele odevzdaných nebylo uznáno za platné, ač uznáno býti mělo a tímto neuznáním 44 hlasů docílena byla většina potřebná pro usnesení o zrušení družstva a o volbě likvidatorů, které tu vlastně nebylo. V důsledku toho zrušil rejstříkový soud zápis zrušení družstva a likvidace.

Proti usnesení zrušení zápisu takto prováděnému podala společnost stížnost, již ve II. stolici nebylo vyhověno.

Také dovolací stížnost zůstala bez úspěchu. Odůvodnění: Nelze přisvědčiti právnímu názoru stěžujícího si spolčenstva, že členové družstva nemohou naříkati do usnesení, jímž byl zápis zrušen, nýbrž že by mohli jen nastupovati žalobou proti usnesení valné hromady.

Družstvo přehlíží, že řada jeho členů podala především proti nesprávnému postupu při hlasování na valné hromadě protest, a že teprve, když tomuto protestu nebylo vyhověno, a rejstříkový soud povolil zápis zrušení spolčenstva a likvidace, byla jimi podána stížnost, jejíž obsah kryl se v podstatě s protestem.

Rejstříkovému soudu nemůže býti odpíráno právo, aby při zápisu voleb nebo jinakých skutečností usnesených na valné hromadě nezkoumal materiální správnost opovědi nýbrž aby se spokojil jen formálním obsahem usnesení, na jejich podkladě byla podána opověď, jestliže zví, ať již odkudkoli, že při usnášení se byly porušeny stanovy nebo zákon. To plyne již z ustanovení § 3 min. nař. ze 14. května 1873 č. 71 ř. z., dle něhož mají soudy z moci úřední bdíti nad zachováním předpisů o opovědi skutečností, jež jest zapsati do společenstevního rejstříku, ale také z § 9 zákona o revisi družstev ze dne 10. června 1903 č. 133 ř. z., podle něhož jest revisor povinen, jakmile zjistil, že nebyly dodrženy předpisy zákona neb stanov a nebyla zjednána náprava, oznámí tuto závadu úřadům jmenovaným v § 2 tohoto zákona, tedy při společenstvech soudu. Z toho patrně, že rejstříkový soud může odstraniti následky vzešlé porušením stanov neb zákona a že tedy odpomoc proti usnesením spolčenstva učiněným na takovém vadném podkladě může býti zjednána tímto soudem.

Abyste tomuto svému úkolu mohl dostáti, musí míti rejstříkový soud právo, aby konal příslušná šetření, zda oznámení o porušení stanov neb zákona jest pravdivé čili nic, a dle toho zápis povolil neb odepřel.

Byl-li zápis povolen, nelze odepřítí členům družstva, aby se stížností domáhali změny, jde-li o skutečnost, která svým významem a důsledky zasáhá přímo v jejich práva společenstevní. (§ 9 nesp. pat. § 7 min. nař. ze dne 14. května 1873 č. 71 ř. z.)

Že takovou skutečností jest také zrušení spolčenstva, netřeba zvláště odůvodňovati.

Ve věci samé nemá dovolací stížnost opory v § 16 cis. patentu z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z., neboť usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu rejstříkového, není ani ve zřejmém odporu se zákonem, ani se spisy, ani stíženo zmatečností.

Nedůvodné stížnosti nemohlo býti vyhověno.

Dodatí jest ještě, že k zápisu zrušení spolčenstva a likvidace třeba ve smyslu § 8 zákona ze dne 17. února 1920 č. 134 sb. z. a n. svolení berní správy (srovnej rozh. č. 2753 sb. nejv. s.), které vůbec nebylo vykázáno. —r.

Byli-li závod zůstavitelův pozůstalostně odevzdán více dědicům, mohou také jen někteří z nich společně, kteří od ostatních podíly na tyto připadající smluvně převzali, opověděti k zápisu do obchodního rejstříku firmu závodu pod jménem zůstavitelovým, svolili-li spoludědici k tomu a byla-li již zůstaviteli vyměřena výdělková daň ve výši protokolací podmiňující. Ovšem musí ji opověděti v tom znění právě, jak ho užíval zůstavitel.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 27. dubna 1929 R I 200/29. Vrchní soud v Praze RIV 53/29. Krajský soud v Mladé Boleslavi 20. prosince 1928 Firm 1930/28.)

Otakar a Karel T., spoluvlastníci továrny, podali opověď firmy »Frant. Ta dědicové, továrna na papírové zboží v B.«

Rejstříkový soud opověď tu z těchto důvodů zamítl: Žádost odpovídá sice požadavkům čl. 86 obch. zák., než přes to nebylo lze žádosti vyhověti, neboť není vykázáno, že by firma podle § 1 zák. z 13. října 1928 č. 183 sb. z. a n. tohoto času podléhala všeobecné dani výdělkové nebo zvláštní dani výdělkové, jichž základem by byl ryzí výtěžek nejméně 50.000 Kč.

Podle čl. 22 obch. z. může sice dědic stávající obchod pod dosavadní firmou s dodatkem nebo bez dodatku poměr nástupnický vyznačujícího dále vésti, když k tomu svolí výslovně ostatní dědicové, což v daném případě je prokázáno, rovněž jest platebním příkazem berní správy příslušné prokázáno, že František T., otec žadatelů a zůstavitel byl tehdy kupcem plného práva, i když firma jeho v obchodním rejstříku zapsána nebyla, takže není vyloučeno užívání této staré firmy. Než o zápis žádají dva z dědiců shora uvedení Otakar a Karel T., jakožto spoluvlastníci továrny. Obchodní zákon však nezná spoluvlastnictví při firmě kupce jednotlivce a rovněž ne u tak zvané firmy staré. Když by tedy Otakar a Karel T. založili veřejnou obchodní společnost, musí firma podle čl. 17 obch. zák. obsahovati buď jména všech společníků nebo alespoň jednoho z nich s dodatkem společnost naznačujícím. To však firma neobsahuje, nýbrž obsahuje pouze firmu dosavadní a to kupce jednotlivce s dodatkem nástupnickým, nevyhovuje tedy předpisům čl. 17 obch. z. a bylo proto žádost zamítnouti.

Rekursní soud stížnosti nevyhověl. Odůvodnění: Ke správným stavu věci i zákonu hovícím důvodům naříkaného usnesení, které i soud rekursní sdílí a na něž se stěžovatelé odkazují, dodává se ještě toto:

Zvolené znění fy. »Frant. Ta dědicové, továrna na papírové zboží v B.« bylo by oprávněno, kdyby veškeré dědicové Františka Ta byli společníky veřejné obchodní společnosti se utvořivší. Tomu však tak není, neboť toliko Otakar a Karel T. žádají za zápis této firmy. Následkem toho ale firma zvolená nehoví zásadě pravdivosti firemního rejstříku obchodní ovládací a právem proto prvý soud tuto firmu pozastavil a pokazuje k tomu, že když založili Otakar a Karel T. veřejnou obchodní společnost, musí firma její odpovídati předpisu čl. 17 obch. zák.

Naříkané usnesení hoví tedy zákonu a stížnost je nedůvodná.

Nejvyšší soud vřhověl dovolací stížnosti, zrušil usnesení nižších soudů a vrátil věc soudu rejstříkovému, aby nepřehlížeje k zamítacím důvodům o opovědi znovu rozhodl. Odůvodnění:

Otakar a Karel T. iako dědicové dne 18. června 1920 zemřelého Františka T. domáhají se zápisu firmy »Františka Ta dědicové, továrna na papírové zboží v B.« do obchodního rejstříku jako staré firmy zůstavitele Františka Ta, pod kterou hodlají jako společníci dále provozovati svůj tovární podnik.

František T. byl v době svého úmrtí kupcem plného práva, ježto mu byla vyměřena výdělková daň ve výši podmiňující protokolací ve smyslu § 7 uvoz. zák. k obch. zák., což prokazuje platební příkaz příslušné berní správy.

Jest prokázáno, že celá pozůstalost po Františku Tovi, zejména i »továrna«, byla odevzdána manželce Karolině Tové a dětem zůstavitelovým Miroslavu, Františku, Otakarovi, Jaroslavě, Marii a Karlu Tovým, z nichž vdova Karolina a děti Miroslav, František, Jaroslava a Marie převedly své podíly na opovídatele Otakara a Karla T.

Nabyli tudíž opovídatelé trávající závod Františka T. jednak dědictvím, jednak smlouvou a byli by ve smyslu čl. 22 obch. zák. oprávněni vésti podnik dále pod dosavadní firmou s dodatkem vyznačujícím nástupnictví neb bez něho, pokud by ostatní dědicové k tomu výslovně svolili, a to i tehdy, provozují-li závod nadále jako společníci. Ustanovení čl. 17 obch. z. není tedy na závadu, neboť předpis čl. 22 jest výjimkou z obecné zásady a nerozeznává. Dodatek, vyznačující společnost, nebyl by v tomto případě ani přípustný, poněvadž stará firma může býti změněna jen potud, pokud jde o vyjádření nástupnictví (čl. 22 obch. z.).

Že jest přípustno, aby z více dědiců převzali závod a dále jej vedli pod dosavadní firmou jen někteří, plyne již z před-

pisu čl. 22 obch. z., který mluví také o svolení »případných spolu dědiců«, což jest zřejmě míněno pro případ, že závod převzali jen někteří dědicové, neboť při nabytí jeho osobou třetí, bylo by třeba svolení všech dědiců.

Svolení spoludědiců jest zde prokázáno prohlášením z 31. října 1926.

Otázkou, zda by bylo k zápisu třeba dalšího průkazu, že opovídatelé platí toho času daň ve výši stanovené zákonem ze 13. října 1928 č. 183 sb. z. a n. netřeba se zabývat, poněvadž podle platebního rozkazu z 15. října 1928 byla podniku daň podle této základny skutečně vyměřena.

Právní názor nižších soudů, který vedl k zamítnutí opovědi, neobstojí.

Nižší soudy však nezjistily, zda František T. vedl svůj závod pod firmou, o jejíž protokolaci jde, neboť má-li býti převzata stará firma, musila již býti také utvořena. A jen tuto firmu jako starou firmu možno vésti dále (čl. 22 obch. zák.)

Mimo to nebylo zjištěno, zda podnik Františka T. byl v době jeho úmrtí skutečně podnikem továrním a zda tedy případně zůlené znění firmy bylo a ještě toho času jest pravdivé.

Konečně dlužno dbáti toho, aby označení sídla závodu pojaté do firmy shodovalo se s úředním názvem podle statistického lexika.

Bylo proto usnesení nižších soudů zrušiti a věc vrátiti soudu rejstříkovému, aby čeho třeba, dále zařídil a o opovědi znovu rozhodl. —r.

U příležitosti zápisu změny stanov družstva usnesením valné hromady jeho odhlasovaných nemůže rejstříkový soud zamítnouti zápis ustanovení stanov dříve již zapsané, jehož se usnesená změna netýkala, jelikož soud sám změnu stanov provésti nemůže, nýbrž mohl by ji případně teprve naříditi, kdyby původní zápis odporoval zákonu.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 11. května 1929 R I 265/29. Obchodní soud v Praze Firm 16279/29.)

Záložna X. opověděla na valné schůzi usnesenou změnu stanov ohledně předmětu podniku. Při tom, když rejstříkový soud nové znění dotyčného §u stanov, jenž obsahoval předmět podniku, povoloval, vypustil z něho jeden odstavec, který již dříve mezi předměty podniku byl zanešen, kterého se změna na valné hromadě družstva usnesená však netýkala, a to odstavec 5. tohoto znění: »Obstarávání a kupování cenných papírů, mincí a valut komisionářsky neb na vlastní účet pro své členy.« Na odůvodnění uvedl rejstříkový soud, že se tento odstavec jako předmět podniku nezapisuje, poněvadž činnost ta jest bankovním obchodem i když jest omezena na členy společenstva a bankovní obchody přesahují svépomocný účel družstevní činnosti naznačený v § 1 zák. z 9. dubna 1873 č. 70 ř. z.

Stížnosti družstva rekursní soud nevyhověl. Odůvodnění: Třeba dotyčný odstavec 5. §u 2 stanov společenstva byl již dříve zapsán jako předmět podniku a usnesená změna se ho netýkala, byl soud rejstříkový, povoluje zápis §u 2 stanov v novém znění po usnesených změnách jiných odstavců, oprávněn ba i povinen, aby vyloučil ustanovení takové ze stanov, které odporují zákonu, jak tomu jest právě při tomto odstavci 5. §u 2 stanov.

Nejvyšší soud ke stížnosti družstva zrušil onu částku napadeného usnesení, pokud se dotýkala pozastaveného dodatku a nařídil rejstříkovému soudu, aby po zákonu dále jednal.

Odůvodnění: Stěžovatelka opověděla k zápisu do rejstříku změnu stanov. Rejstříkový soud provedl navržené změny, pojal však do příslušného usnesení dodatek, že se »obstarávání a kupování cenných papírů, mincí a valut komisionářsky neb na vlastní účet pro své členy« (§ 2 č. 5. stanov) jako předmět podniku nezapisuje. Stížnosti záložny rekursní soud nevyhověl.

Postup rejstříkového soudu jest však zřejmě nezákonný, neboť uvedené ustanovení §u 2 č. 5. bylo již obsaženo v původních stanovách, jest v obchodním rejstříku již zapsáno a rejstříkový soud nemůže sám od sebe změnití stanovy společenstva.

Není ovšem vyloučeno, aby rejstříkový soud nařídil změnu stanov právoplatně již zapsaných v rejstříku společenstevní sledá-li, že stanovy obsahují ustanovení příčíci se zákonu (rozhod. č. 7160 nevj. s.)

Avšak i v takovém případě nemůže soud provéstí změnu stanov sám od sebe, nýbrž přináležeti mu pouze, aby vybědíl společenstvo k odstranění rozporu stanov se zákonem a dbal z moci úřední toho, aby se tak stalo.

Usnesení nižších soudů, pokud obsahují pozastavený dodatek, odporuje tedy zřejmě zákonu, dovolací stížnost jest šem 16 nesp. pat. ospravedlněna a bylo proto pozastavený odstavec usnesení zrušiti a uložití soudu prvému, aby dále po zákonu jednal. —r.

Byl-li exekuční titul vydán proti veřejné obchodní společnosti v čase, kdy již vystoupil společník nebyl její členem, nelze proti němu na základě tohoto titulu vésti exekuci, třeba vymáhaná pohledávka, vztahovala se na zboží dodané společnosti v době, dokud vystoupil společník byl ještě její společníkem

(čl. 112 a 146 obch. z. oproti §u 11 ex. ř.)
(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 27. dubna 1929 R I 197/29. Krajský soud v Litoměřicích Ck IIa 200/28.)

A., máje exekuční titul proti obchodní společnosti, navrhl k vydobytí přisouzené mu pohledávky exekuci proti bývalému jejímu společníku zabavením jemu patřících svršků a pak jemu proti podlužníku příslušející pohledávky.

První soud exekuční návrh zamítl.

Soud stolice druhé exekuci navrhovanou povolil, jelikož zjištěno bylo, že pohledávka vymáhaná vztahovala se na zboží dodané společnosti v čase od 22. září 1927 do 10. dubna 1928, tedy v době, dokud společník, proti němuž exekuce se vede, ještě společníkem byl, neboť týž vystoupil ze společnosti až 23. května 1928. Podle čl. 112 obch. z. ručí všichni veřejní společníci za dluhy společnosti rukou společnou a nedílnou a na tomto ustanovení nebylo podle předpisu čl. 146 obch. zák. ničeho změněno, jestliže se společnost následkem výstupu tohoto společníka ze společnosti rozešla a obchod byl veden pod touže firmou zbylým společníkem. Ustanovení §u 11 ex. ř. netvoří materiálního práva odchýlného od ustanovení čl. 146 obch. z., nýbrž chce jen vyloučiti bezúčelné spory, může-li otázka ručení dřívějšího společníka býti rozhodnuta jednoduchým vyúčtováním.

Nejvyšší soud k rekursu dlužníkově obnovil usnesení první stolice exekuční návrh zamítající.

Odůvodnění: Proti vystoupivšímu společníku možno po rozumu §u 11 ex. ř. vésti exekuci na základě exekučního titulu vydaného proti společnosti jen tehdy, byl-li exekuční titul vydán v době, kdy vystoupivší společník ještě ke společnosti přináležel. Tak uznal a vyložil nejvyšší soud již ve svém rozhodnutí č. 7152 sb. nevj. soudu.

Jest zjištěno, že rozsudek byl vydán dne 9. října 1928 a že exekut vystoupil ze společnosti již 23. května 1928. Neměla tedy býti proti němu exekuce povolena.

Uvádí-li rekursní soud, že § 11 ex. ř. netvoří hmotného práva, odchylujícího se od ustanovení čl. 146 obch. z., jest mu plně přisvědčiti. To také exekuční řád nezamýšlel, nýbrž stanovil jen pro oblast jím upraveného exekučního řízení normu, kdy možno vésti exekuci na základě exekučního titulu vydaného proti společnosti přímo proti společníkům.

Dovolací rekurs jest odůvodněn, bylo mu vyhověti a rozhodnouti, jak se stalo. —r.

Z E D N E

Poplatek ze soudního smíru. Soudní smír podléhá poplatku i tehdy, když právní jednání, na němž smír spočívá, bylo řádně podroběno poplatku. Poznámka k saz. pol. 27/105 popl. zák. pozbyla pro soudní smíry platnosti podle § 49 odst. 1. a 2. čís. 1 čís. nař. ze dne 15. září 1915 číslo 279. Tak rozhodl Nejvyšší správní soud nálezem ze dne 3. listopadu 1921 číslo 14417 Boh. F. 624. Dalším nálezem ze dne 26. června 1926 č. 13467 Boh. F. 3297 vyslovil týž soud názor, že na poplatkové povinnosti soudního smíru, jímž žalovaná strana uznává svůj dluh a zavazuje se k jeho placení, nemění ničeho okolnost, že